

védtség tekintélyét, vagy csak zaklatásra adnak alkalmat, a végrehajtási rendeletek szövegezésétől függ. Az ország közönségének sem közömbös, hogy az ügyvédség igazságszolgáltatási hivatását hogyan fogja betölteni. A polgári perrendtartásnak az ügyvédségre vonatkozó intézkedései is az egész jogszolgáltatást érintik. A tisztességtelen ügyvédi verseny megszüntetésének kérdése mutatja, mennyire öröködik a kar a maga etikai alapjának megerősítésén.

De az ügyvédség sohasem foglalkozik csak saját ügyeivel. Fontos alkotmányjogi kérdések is szerepelnek a napirenden. A kerettörvényekkel és rendeletekkel való kormányzás megszüntetése, a jogbizonytalanság és jogszabálytúltengés orvoslása, a gazdasági szabad forgalomra való áttérés, oly kérdések, melyeknek megoldása az ősi magyar alkotmány tradicionális, szerves megőrzése és továbbfejlesztése tekintetében döntő fontosságúak. Kétségtelen, hogy a rendkívüli viszonyok és a többi államok gazdasági elzárkózása az állami beavatkozás bizonyos fokozását követelik, de annál inkább kell vigyáznunk arra, hogy ezek az átmeneti intézkedések ne változzanak át ősi alkotmányunk és jogrendszerünk alapjait megingató tényezőkké és a lehetőség határain belül hagyjuk nyitva az utat a korlátozó rendelkezések fokozatos megszüntetéséhez.

Az alsóbbfokú közigazgatási bíróság kérdései, pénzügyi jogi kérdések, a bűnvádi eljárás reformja egészítik ki a vándorgyűlés napirendjét. De súlyt helyez a magyar ügyvédség anyanyelvünknek a jogi téren való tisztaságára, idegen elemeknek kiküszöbölésére és ezért foglalkozni fog a vándorgyűlés a törvényhozási és hivatalos nyelvünknek a magyartalanságtól való megtisztítása kérdésével is.

Sok sikert kívánunk a vándorgyűlésnek hazánk és az ügyvédség javára.

Sz—i.

IRODALOM.

Dr. Paulay Gyula és Dr. Almásy Károly könyve: „A bűnvádi eljárás illetékei.” A 7400/1931. P. M. számú rendelet, amely „néhány büntetőbírói eljárásban lerovandó törvénykezési illetékekről” rendelkezik, messze az egyszerűen hangzó cím mögött meghuzódó jogi jelentőséggel bir jogrendszerünkben. Behozta bizonyos büntetőbírói eljárásokban az illetékkötelezettséget és szakított azzal a már amúgy sem kizárólagos elvvel, hogy az állam közjogi jellegű perekben szolgáltatásaiért illetéket nem szed.

Bár a rendelet nem keretszabályokat ad, mert szigorúan körülírja és meghatározza azokat az eljárásokat, amelyekben az illetékkötelezettség fennáll, mégis az a körülmény, hogy igen szűkszavuan és megállapítható tudatossággal a bírói gyakorlatra kívánja bizni az egyes illetékköteles eseteken belül előforduló változatok illetékügyi elbírálását, bő judicaturának és érdemleges jogi kérdések felvetődésének ad tápot.

Amikor arra hivatkozunk, hogy a rendelet tudatosan a judicaturára és a bírói gyakorlatra kívánják bízni a hiányzó szabályok megalkotását, akkor a rendelet második §-ában foglalt az a szabály lebeg előttünk, amely az 1914: XLIII. t.-c. szabályait s az ezt kiegészítő és pótló törvényi és rendeleti szabályokat kívánja analógia útján a vitás kérdésekre alkalmazni. Első pillanatra ugyan idegenszerűen hat az a szabályozás, mely a polgári eljárás teljesen más struktúrájára szabott elveket kíván a bünvádi eljárásra átvinni, azonban magában az alap gondolatban kivetni valót nem találhatunk, mert az állam illetékszedési felségjoga mind a két eljárásban azonos alapokon nyugszik. Más lapra tartozik az, hogy ennek az analógiának az elrendelése, illetve a szabályozásnak a Pp. elvein alapuló illetékjogi szabályok felhasználásában jelentkező módja, — mint azt már az eddigi gyakorlat is mutatja, — inkább nehezíti, mint könnyíti a büntetőjogi illetékjogi szabályok végleges kialakulását.

A most említett szempontok is közrejátszhattak abban, hogy *dr. Paulay Gyula ítélőtáblai bíró és dr. Almásy Károly pénzügyi titkár a bünvádi eljárás illetékeiről* egy közel 200 oldalas könyvet adtak ki. A matéria fontossága és újszerűsége, valamint az a körülmény, hogy a 2-ik §. rendelkezése folytán az illetékjog megszefekvő ágaiban is nagy járatosságot kíván a rendelet, indokolják a büntetőjogász és pénzügyi jogász szövetkezését, melynek eredménye, hogy a műben mindazok a szempontok harmónikusan érvényesülnek, amelyeket a rendelet egyenlő mértékben szeme előtt tart.

Szerzők a szokásos keretben dolgozzák fel a rendeletet. Jegyzetek alakjában teljes, részletes magyarázatot adnak az egyes szakaszokhoz s ezt követően az eddigi teljes joggyakorlatot közlik. Ez utóbbi tekintetében avval az igen hasznos és értékes újítással lépnek fel, hogy az egyes döntésekhez részben kritikai, részben törvényt magyarázati megjegyzéseket fűznek, amellyel egyrészt az eseti döntés megértését, másrészt a joggyakorlatnak a továbbfejlesztését nagy mértékben előmozdítják. A könyv végén közlik „Függelék”-ben az összes eddig megjelent nem csupán végrehajtási utasítás szerű rendeleteket, hanem mindazon illetékjogi rendeleteket vagy a rendeletek vonatkozó részét, amely bármely kapcsolatban vannak az alaprendelettel.

Az egyes §-hoz fűzött magyarázatok teljesen kimerítik az illető §. dogmatikus alapjait. A magyarázatok az illetékjogi és a büntetőjog együttes szellemétől vannak áthatva és értékes alapjául fognak szolgálni a további jogfejlődés számára is.

A teljesen kimerítő és minden részletre kiterjedő könyv, amely mindezeideig egyedül dolgozza fel e jelentős joganyagot, még hosszú ideig nélkülözhetetlen kútforrása lesz mindazoknak, akik akár mint jogalkotó ügyvédek vagy bírák, akár mint illetékjogászok ezen joganyaggal foglalkozni kívánnak.

H. L.